

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník VI.

Paříž, leden - únor 1975

Číslo 1

PRORAŽENÍM zděné brány z atria svatopetrské baziliky v Římě v noci na svátek Narození Páně, byl slavnostně zahájen Svatý rok 1975. Dodnes je vedle tzv. Svaté brány zazděna mramorová deska, do níž je vryt text bully papeže Bonifáce VIII., kterou v r. 1300 byl ustanoven první Svatý rok: "My, kteří z povinnosti uložené nám naším úřadem toužíme po spáse věřících a nadmíru rádi k ní přispíváme...prominutí a odpustky přijímáme...apoštolskou mocí svou je stvrzujeme a schvalujeme,..udělujeme...odpuštění hříchů těm, kdo v nynějším roce tisíc tři sta... i v budoucnosti každý stý rok navštíví ony baziliky s opravdovou lítostí nad svými hříchy a když se z nich vyzpovídali..."

CÍLEM Svatého roku 1975, řekl Pavel VI. ke kardinálům, je duchovní růst celé církve, vnitřní obnova všech věřících tím, že se smíří s Bohem i s bližním. To je základní předpoklad lepších časů pro církev i pro celý svět.

Přátelé,

když jsme se na vás v minulém čísle Oběžníku obraceli s výzvou abyste pomohli Misii dostat se ze svízelné finanční situace mimořádnými peněžitými příspěvky, měli jsme sami pochyby o uspokojujícím výsledku této výzvy. Víme totiž dobře, že každý má svých starostí dost a že všeobecná drahota postihla každého, nejen naši Misii.

Výsledek výzvy však předčil naše očekávání. Sešlo se tolik příspěvků, že mohl být konečně zaplacen nájem za sál a dokonce ještě nějaké peníze zbyly na Oběžník. Váš zájem o naše starosti a vaše ochota pomoci dokazuje, že vám není osud Misie lhostejný a že k nám máte důvěru. My se samozřejmě budeme snažit, abychom tuto důvěru nezklamali, aby Oběžník ani v tomto šestém ročníku nezanikl a aby se Misie stala místem, odkud bychom všichni mohli čerpat poučení, radost i posilu pro naše tolik těžké všední dny. Děkujeme vám!

Vaše Farní rada.

Sbohem, pane profesore Tapié!

19.října 1974 jsme se s ním loučili na české mši sv. sloužené Mons.Pa-rolkem, po níž prof. A.Snejdárk připoměl ve své přednášce jeho život a dílo. Mezi přítomnými byla i Madame Tapié.

Zemřel 23.září 1974.Profesor pařížské Sorbonny a člen Francouzského Institutu /Académie des Sciences Morales et Politiques/, Victor Lucien TAPIÉ se narodil 24.července 1900 v Nantes, zemřel tedy ve věku 74 let.

Kdo z nás by ho neznal! Jeho jméno je úzce spjato s českými dějinami,

byl to poslední francouzský vysokoškolský profesor z trojhvězdí "Leger - Denis - Tapié". Jeho styky s Československem trvaly dlouhou řadu let. Přichází do Prahy poprvé brzy po I. světové válce, studuje na Karlově universitě. Později, v r. 1933 tam studuje jako stipendista Rockefellerovy nadace; v té době shromažďuje materiál pro své velké dílo o zahraniční politice Francie a o počátku třicetileté války "La Politique étrangère de la France et le Début de la guerre de Trente Ans" Paris, 1934. Toto dílo přeložil do češtiny Z. Kalista pod titulem "Bílá Hora a Francie" 1936. Již v r. 1926 Tapié uveřejňuje v Českém časopise historickém listy Karla st. ze Žerotína králi Ludvíku XIII. V r. 1934 vychází v Paříži jeho pojednání o Jednotě bratrské pod titulem "Une église tchèque au 15e siècle: l'Unité des Frères".

Ale i jeho další díla mají vztah k českým dějinám: "Monarchie et peuples du Danube" /1969/ a "L'Europe de Marie-Thérèse - Du baroque aux lumières" /1973/.

Profesor Tapié znal české země, miloval Prahu i - češtinu. Jak rád mluvil česky, když měl příležitost! I povolání Francouzi se dívali na prof. Tapié jako na znalce a přítele českých zemí. J.M.D. v řádcích na rozloučenou se zemřelým /Le Monde, 25.9.1974/ napsal: "Tapié... un Tchèque d'adoption. Tchèque? Břehémiem plutôt". V této souvislosti si připomeňme, že prof. Tapié byl také členem České akademie věd /1935/.

Události i doba jdou dál... Čechy opustil navždy člověk, který věnoval svůj vědecký zájem jejich dějinám i jejich dějinnému osudu. Velká ztráta pro nás, Čechy, ale i pro Francii, chce-li poznávat jiné země proto, aby jim mohla lépe rozumět.

My, Češi, panu profesorovi z celého srdce děkujeme.

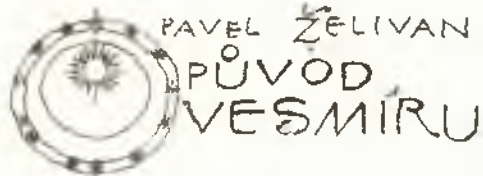
Sbohem, pane profesore Tapié!

Dr. Jaroslav Trnka

U všech národů a kmenů, u primitivů i ve vyspělých kulturách se lidé pokoušeli různým způsobem rozluštit jednu z největších otázek života: odkud se bere vesmír, kdo uložil světu zákon a řád? Tato skutečnost svědčí o tom, že člověk vždy cítil potřebu ptát se na původ vesmíru.

Kam nás unáší ta podivuhodná koule zvaná Země, řítící se v mrázivém tichu nekonečným prostorem, je vznik člověka právě na této Zemi souhrnem náhod, výsledek "pohybu hmoty" nebo výsledek tvořivé vůle nadsvětové Bytosti? Tyto otázky zajímají i člověka dnešního, vyzbrojeného nadto - na rozdíl od věků minulých - značným zkušenostním vědeckým poznáním.

V r. 1966 vydala Křesťanská akademie v Římě "nenápadnou" brožurku Pavla Želivana nazvanou Původ vesmíru. Autor odpovídá na otázku původu vesmíru z křesťanského hlediska a dokazuje, že skutečná věda živená úctou k pravdě neodporuje křesťanské víře ale naopak, potvrzuje křesťanský názor. Pro závažnost otázky i pro zajímavost křesťanské odpovědi, otiskujeme z této brožurky stručné výpisky.

Za jasných orientálních nocí chaldejští pastýři pozorovali hvězdnou oblohu, dávali hvězdám a souhvězdím jména, sledovali jejich pohyb a ptali se na jejich původ. Ale nejen oni, i primitivní kmeny dávno před nimi a po nich všechny velké kultury se pokoušely najít odpověď na otázku původu světa.

Mytologický výklad vystačil dlouho, avšak již kritický duch řeckých myslitelů se zajímá jen o ty mýty, které se zdají být ve shodě s rozumem. Podle Aristotela, vesmír je závislý svým řádem na prvním Hybateli a první příčině, na Bohu.

Až do konce středověku vědy žily pod vlivem a v závislosti na filosofii. Zásluhou Galilea se však přírodní věda osamostatnila, vybudovala si postupně svou vlastní metodu a užitím matematiky dosáhla velké přesnosti.

Na druhé straně se však přestala zajímat o starou otázku začátku vesmíru - ptát se na původ vesmíru pokládala za rozmarnou otázku pro básníky a náboženské snílky.

Teprve v našem století se udál velký převrat. Vědecké poznání, denně zdokonalované, láme zeď zkušenostní metody a začíná se zajímat o metafysické oblasti skutečnosti a vesmíru. Otázka původu světa opět zajímá vědce, protože i v nich žije lidský duch, odsouzený ke zvědavosti po celé skutečnosti.

Křesťanství svým učením o Stvoření nepopírá pravdivost vědeckých poznatků, spíše je vhodně doplňuje. Musíme si totiž uvědomit, že křesťanství nechce podat vědecký výklad stvoření vesmíru, protože zná meze přírodních věd, jež nepronikají za hranice času a hmotného prostoru. Ostatně, o mimoprostorovém a mimočasovém vzniku vesmíru přírodní vědy nic nepopírají ani nic netvrdí, nechávají tuto otázku řešit filosofii a náboženství, což znamená, že přírodní vědy, filosofie a náboženství spolupracují na jedné z nejdůležitějších otázek, které odjakživa mučily lidského ducha.

Pokračuje příště.

KPO JE
JOSEF ŠKVORECKÝ

Představovat J.Škvoreckého je pravděpodobně nose-
ním dříví do lesa či sov do Athén. V září m.r.
však J.Š. oslavil svoje padesáté narozeniny a my
bychom chtěli - i když dodatečně - oslavit toto
výročí připomenutím jeho významu pro českou lite-
raturu.

J.Š. patří mezi ty spisovatele, kteří od samého počátku svou tvorbou "nosili kůži na trh". Jeho první román ZBABĚLCI /napsán 1948-49/ byl si-
ce nakladatelstvem Mladá fronta vydán, ale nedlouho po vydání cenzurou zabaven. Prodávači v knihkupectvích však mnoho svazků ukryli a pak roz-
prodali svým přátelům, a tak také trochu díky jim se jméno Škvorecký již
v r.1958 stalo v Československu známé, spisovatel symbolem nepodplati -
telnosti lidského ducha a román sám počátkem konce soc. realismu a nové
éry českého písemnictví.

Teprve v šedesátých letech vyšly jeho knížky, i když zase ne všechny:
LVÍCE /1969/ bylo velmi brzy staženo z prodeje a z TANKOVÉHO PRAPORU
/napsán 1954/ vyšel jen krátký úryvek v časopise Plamen.

Od r.1969 J.Š. žije a pracuje v Torontu v Kanadě jako profesor anglo-
americké literatury torontské university. Tam také se svou paní založil
exilové nakladatelství 68 PUBLISHERS TORONTO /Adr.: Box 695, P.S. A
Toronto, Ontario, Canada/ kde během krátké doby bylo vydáno mnoho
dobré literatury /mimo J.Š. díla A.Lustiga, J.Beneše, Z.Salivarové,
E.Koháka, E.Hostovského a j./

TANKOVÝ PRAPOR je stejně jako Švejk knihou o pudu sebezáchovy prostého
občana v nelidské, otupující a člověka znásilňující byrokratické maši -
nerii. Je to jeden ze tří bodů pražského trojúhelníka literárních pos -
tav, které demonstrují antihumánnost a netečnou zločinnost této mašine-
rie, totiž Kafkův Josef K, Haškův Švejk a Škvoreckého Danny Smiřický.
Začneme-li však srovnávat, nezjistíme ani tak velké difference v padesá-
tiletém vývoji literatury, jako spíše v totalitním systému. Jestliže se
rakouští byrokraté stali nástroji systému proto, aby udrželi své posta-
vení, na něž svými schopnostmi ani inteligencí nestačili, přistupuje
nynější byrokracie na pomoc ideologie, která se uplatňuje vědeckými me-
todami útlaku, zstrašování a ničení nepohodlných -- na urážky je ovšem
mnohem citlivější, než vídeňský vladařský dům.

Tuto stránku naší historie v období po Únoru 48 vyjadřuje Škvorecký
přímo dokonale. Za legráckami a situační komikou, která se tak dobře
čte, a jež dovedou ocenit zvláště ti, kteří čs.lidovou armádu generála
Čepičky alespoň trochu poznali, se patrně pozorného a citlivého čtenáře
zmocní mrazení z úděsu nad duchovní propastí, do níž jsou vmanipulováni
bezmocní lidé, jimž zbývá jediná obrana: lhostejnost. A to lhostejnost
jak vůči systému tak i vůči sobě. Čas, který je nutné přežít, lze vy-
stát jediné tak, že se člověk sám znivelisuje do základních lidských

funkcí.

Jazyk Škvoreckého - neporovnatelně hrubší a vulgárnější než Haškův - je funkčním výrazovým prostředkem, vyjadřující tento stav lidství. A také ne náhodou píše Škvorecký příběh, v němž Danny odchází do Prahy, aby se porozhlédl po své existenci, až mu vojna skončí. Na tomto místě dosahuje autor vrcholného dramatického konfliktu své knihy: vytoužený svět svobody je stejně antihumánní jako onen ve výcvikovém táboře, je - nom v něm vládne větší džungle.

K.Nešvera: Švejkiáda 50. let
Text č.2 roč.4

..Lizetka..bydlela v menší rodinné vilce, kterou si její rodiče postavili v době světové krize. Na rotného zazvonění však přišel otevřít Ludmilin otec, jevištní mistr Národního divadla, a nepovšimnuv si vojákovu erotického úsměvu, uvedl ho se slovy "Pojďte dál, pane Daniel, Liduška není doma," do přehřáté kuchyně. Tam seděla Ludmila matka a poslouchala Svobodnou Evropu. Rádio protivně vrčelo a za mechanickým kunkáním rušičce pípál vzdálený hlásek volajícího na poušti, jenž hlásil o neúspěších kumanštů při kolektivizaci vesnice.

"Rukulíbám," pozdravil rotný a paní u rádia přívětivě pokynula hlavou. Zazářila zlatobílým chrupem na vojáka, který už dva roky ponoukal její dceru k cizoložství /byla sice z generace, která snad ještě věřila na platonické zbožňování, ale původem byla z pracujícího lidu, který nic takového nikdy nepěstoval/, a pravila:

"Přijměte místo. Poslouchejte!"

Rotný usedl a poslouchal. Starý Hertl se natáhl na kanape pod oknem, založil svalnaté ruce pod hlavu a rovněž se zaposlouchal do nervy drásajícího rámu, doprovázeného slabým hláskem v pozadí. Hlásek se chvílemi ztrácel, chvílemi opět sílil, téměř až k hranici srozumitelnosti. Rotný se z nudy zadíval na klec s vyděšeným kanárkem. "Potom komunisté sáhli k represáliím," oznamoval hlásek. "Který hospodář neodvedl komunistickým úřadům komunisty stanovenou kvótu -" hlásek podlehl fejdinku, ale zato paní Hertlová kývla hlavou a řekla:

"Správně. Jako u našich!" pohlédla na rotného a rotný souhlasně přikývl.

"Ano. Je to tak."

Hlásek se už sice neozval, zato kunkání zesílilo, až se šasi přijímače nebezpečně rozdrnčelo. Paní Hertlová zatočila regulátorem. Z pohovky se ozval pan Hertl:

"Svině komunistický!"

Kunkání opět zesláblo a znovu se z něho oddělil hlásek: "...nemohli nic dělat a byli bezbranní. Komunističtí popoháněči v kožených kabátech a s revolvery v kapsách objíždějí vesnice na motocyklech a terorizovali.." Vlna utekla.

"Mizerové! Lumpové!" ozval se z kanape jevištní mistr.

"Svinstvo," pravil rotný.

"Zrovna jako u nás," pravila paní Hertlová. V přijímači něco přeskočilo a hlas Svobodné Evropy mocně zahřímá ve světnici: "...šlo zabavené obilí? Šlo do českých pekáren? Byl z něho chleba pro české lidi? Nikoliv, milí posluchači doma. Z žita sklize něho na Hané, z pšenice, kterou v potu tváře vypěstoval český sedlák ze zlatého prutu země české, pekou si piroh soudruzi v sovětské Ázerbájdžánské republice.." Zase něco cvaklo a superhet rozdrnčelo zběsilé kunkání. Paní Hertlová otočila vypínačem. Ticho zarámoval rozhořčený výkřik z kanape:

"Do chřtánu jim to cpou, svině komunistický!"

Nad okraj stolu se vyhoupla tvář jevištního mistra, planoucí hněvem, a upřela krví podlité oči na rotného. "Kde to sme?" zařval. "Pane Daniel, kde to sme? Sem sme to dopracovali? Pro todle sme se dřeli? Řekněte, pane Daniel!"

"Je to pakáž," pravil jemně rotný.

"Zloději to sou!" vzkřikla paní Hertlová. "Jenom kde koho vokrást, to uměj!"

"Pane Daniel!" Mistrovu tvář pokryl výraz zoufalství. "Myslete, pane Daniel! Myslete! Todle sme chtěli? Pro todle sme dvacet let budovali stát? Pane Daniel? A to si říkáme kulturní národ?"

Zoufalství přešlo v zběsilou nenávist, a ta mohutně zasálala mistrovi z očí. Upřel je na rotného, jako by z té pohromy, jež stihla dobře budovaný stát, obviňoval jeho. Rotný podotkl: "Je to fakt."

"Mlčte!" zvolal jevištní mistr. "Vy víte hovno, pane Daniel! Vám ještě teklo mlíko po bradě! Ale já to vim! Já sem prodělal dvě války!"

"Za Hitlera bylo líp," pravila paní Hertlová. Mistr však chtěl svou nenávistí úplně ovládnout pole a okřikl i jí:

"Mlč! To sme kulturní národ! Pane Danie_? Kurvy sme! Zbabělci! Negramoti! Atom na nás, pane Daniel! To sme to dopracovali! Kde to sme? Řekněte! Kde to sme?"

"Je to fakt," opakoval rotný, neposkytnuv mu žádanou informaci.

"Ale toho budeme litovat," pokračoval mistr prorocky. "Všichni toho budeme litovat, jak tu sme, že sme vopustili tradice T.G. Masaryka! Protože všichni sme kurvy, pane Daniel! Já i vy! Všichni na tom máme svůj podíl viny! Kurvy sme, kurvy a nic než kurvy!"

"To sme," pravil rotný.

"Držte hubu, pane Daniel!" Mistr příšerně nasupil obočí. "Všichni máme vinu! Todle sme udělali z národa Jana Husi, pane Daniel, a Jana Žižky z Trocnova! Takovýhle kurvy sme! Vodík na nás! Kobalt na nás!"

"To je pravda, národ zdegeneroval," pravila paní Hertlová. "Spustili sme se Boha, a teď se můžeme jít klouzat." Vzdechla. "Dřív, dokud ještě kšeft patřil milostivý paní Pohlerový, každej si vydělal, a ještě měl látek, co chtěl. Milostpani uměla pustit chlup, pro svoje lidi--"

"Slyšíte, pane Daniel?" přerušil ji jevištní mistr. Rotný kývl.

"A teď je to samá prohlídka v bytě, jesli člověk něco neukrad."

"To je sprostárna," řekl rotný.

"To je zločin! Pane Daniel!" zařval mistr. "Ale počkejte! Až to praskne! Pak to bude hlava nehlava, přítel nepřítel! Co? řeknu: Ty že seš muj kamarád? řeknu. Byl si, ale už nejseš! Na lucernu s tebou, pane Daniel! Já sem křesťan, pane Daniel, ale bez výčitky, pane Daniel, bez výčitky pověsím každého komouše, kterej mi padne do ruky! A já mám vo nich přehled, pane Daniel! Mám na starosti stranický známky v naší organisaci, mně se nikdo nebude moct zapřít! A bez milosti každého, pane Daniel!"

"Nic jiného si nezasloužej. Žádný slitování," pravila paní Hertlová.

"Je to fakt," řekl rotný. "Nevíte, kdy se Lída vrátí?"

Josef Škvorecký: Tankový prapor.

z kapitoly Lekce z katolického náboženství

naše zprávy

- Na lednové schůzi Farní rady bylo rozhodnuto zveřejnit jména dárců, kteří přispěli v novém roce na Misi a na Oběžník. Jsou to paní a pánové: Aillet, Babáková, Bartáková, Benáková, Bernhardová, Blahna, Březinová, Čedsová, Didoski, Dvořák /USA/, Dubská, Fortmaison, Havlíčková, Holeček, Horných, Choutková, Kinský, Komárek, Krizova, Kuhn, Kupka, Nečasová, Příkazský, Roubal, Rudolský, Severáková, Schovanec, Slíva, Smtůtek, Svatoš Šmíd, Vanhoove, N-St.Malo, N-Mantes-la Jolie.

- Křesťanská akademie v Římě vydala verše Anastáze Opaska, opata benediktinského kláštera v Břevnově, a názvem Obrazy. Autor byl v r.1950 odsouzen na doživotí, v r.1960 však byl z vězení propuštěn, poté pracoval jako stavební dělník a od r.1968 žije v klášteře v Rohra /NSR/. Jeho verše jsou oslavou svobody ve všech jejích formách. čs

- Karel Kryl vydal k minulým vánocům gram.desku CARMINA RESURRECTIONIS /písně zmrtvýchvstání/, 4 písně s biblickou tematikou. Cena 10,-DM plus poštovné. Objednává se na adr: K.Kryl, 8 München 19, Fuetererstr. 3/II West Germany.

- V New Yorku vyšly v anglickém překladu dvě knihy Milana Kundery Život je jinde a Směšné lásky. Obě byly kritikou přijaty velmi dobře. nd

Na všech třech universitách ve Viktorii /Australie/ byla uznána čeština jako předmět přijímacího řízení. Tím se dostalo češtině nejen velké cti, ale i nových perspektiv. nd

- Generální oprava Karlova mostu v Praze se chýlí ke konci, zbývá ještě položit dlažbu. K tomu budou použity dva druhy žulových kostek v barevné kombinaci světlešedé a světlerůžové. nd

- 2.prosincę 74 zemřela ve věku 89 let paní Hana Benešová, choť druhého presidenta Československé republiky.

- V lednu t.r. zemřel v Praze ve věku 70 let býv.president Ant.Novotný.

- V USA se dožil v plné síle a zdraví 70 let známý český herec a komik Jára Kohout.

- Mons. Parolek odjel na delší léčení do jižní Francie. Během jeho nepřít-

tomnosti jsou mše sv. slouženy francouzsky /ev. latinsky/avšak s českým čtením a promltvou P.Koláře. Mons. Parolkovi přejeme všichni brzké uzdravení.

- Dvacctipěti čtenářům nebylo zasláno poslední /vánoční/ číslo Oběžníku a nejméně stejný počet čtenářů dostal Oběžník místy nečitelný. Vinu na t'm nesou "Kostelní tiskárny, spol.s ruč.omezeným", které nám tentokrát dodaly tisky nebývale špatné kvality. Postiženým čtenářům se omlouváme.

- Literární revue "RENCONTRES" vydala zvláštní vánoční číslo, které je z největší části věnováno prof.TAPIÉ a gen.FLIPO. /Adr.revue: 52, quai de la Marne, 75019 - Paris.

- Věk je pojem velmi relativní. Přesvědčilo nás o tom i jubileum, které oslavil pan Fiedler: věřte nebo nevěřte, bylo mu 75 let. Ke všem gratu - lantům se připojují i jeho přátelé z České misie.

- Přípravy na naše II.Symposium jsou v plném proudu, zbývá ještě dohod - nout datum konání.

- Paní Homolová nám oznamuje, že její syn pan Josef Levčik zemřel 11.12. 1974. Byl dlouho nemocný a mnoho trpěl. Prosí nás, abychom jejího syna zahrnovali do našich společných modliteb.

- V sobotu 1.2.75 všichni účastníci mše sv. věnovali vzpomínku a modlili se za zemřelou paní Benákovou. Paní Benáková, členka FR byla pravidelnou návštěvnicí našich mší. Farní rada vyslovuje panu Benákovu upřímnou účast.

- 4.ledna 75 byl ve farním sále promítán film "Devět praporů exilu", za - půjčený panem E.Řehákem. Z technických důvodů jsme však byli ochuzeni o zvuk a tak pan Řehák musel obstarat nejen úvodní slovo, ale i vysvětliv - ky během promítání.

Svou přednáškou 18.ledna 75 o založení arcibiskupství v Praze pan prof. Peška ani tentokrát nezklamal naše očekávání a plasticky nám objasnil historickou velikost a důležitost tohoto činu. Oběma přednášejícím i panu Cikhartovi, který film promítal, mnohokrát dě - kujeme.

- 1.února 75 přednášel P.Kolář o vzniku a historii Svatého roku. Škoda, že se po přednášce nerozvinula větší diskuze, přednáška k ní nabízela námětů dost.

- 1.března 75 přednášel univ.prof.A.Snejdárek o událostech, které vedly ke ztrátě samostatnosti našich zemí. Přednáška byla vyslechnuta všemi přítomnými s napjatou pozorností a na žádost všech bude pan profesor po - kračovat v přednášce a odpovídat na otázky i příště, t.j. 15.3.75.

- V sobotu 1.3. nám připravil příjemné překvapení Otec Bernáček, když se neočekávaně objevil mezi námi na společné mši sv. Jeho zdravotní stav - po prodělané vážné nemoci - je očividně dobrý. Milý Otče, děkujeme za překvapení a přejeme brzké úplné uzdravení.

- Procházka pařížskými hřbitovy k hrobům významných osobností pod vede - ním pana Dr.Trnky byla odložena na jaro, kdy se dá očekávat hezké počasí. Datum a místo srazu tedy až v příštím čísle.

N Á Š P R O G R A M :

Mše sv.: Vždy každou první a třetí sobotu v měsíci, t.j. 15.března, 5. a 19.dubna 1975 vždy v 17,30 hod. v kostele St.Germain l Auxerrois, 2, Pla - ce du Louvre, Paris le.

Společensko-kulturní program /po mši sv. ve farním sále/

15.března: Univ.prof.A.Snejdárek, Ztráta čs. samostatnosti - přednáška

5.dubna : Velikonoční pomlázka a hody

19.dubna : Univ.prof.S.Jiránek, Vliv ekonom.systemů na náš život - před - náška.